

DEIXAR-SE RESSUSCITAR

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

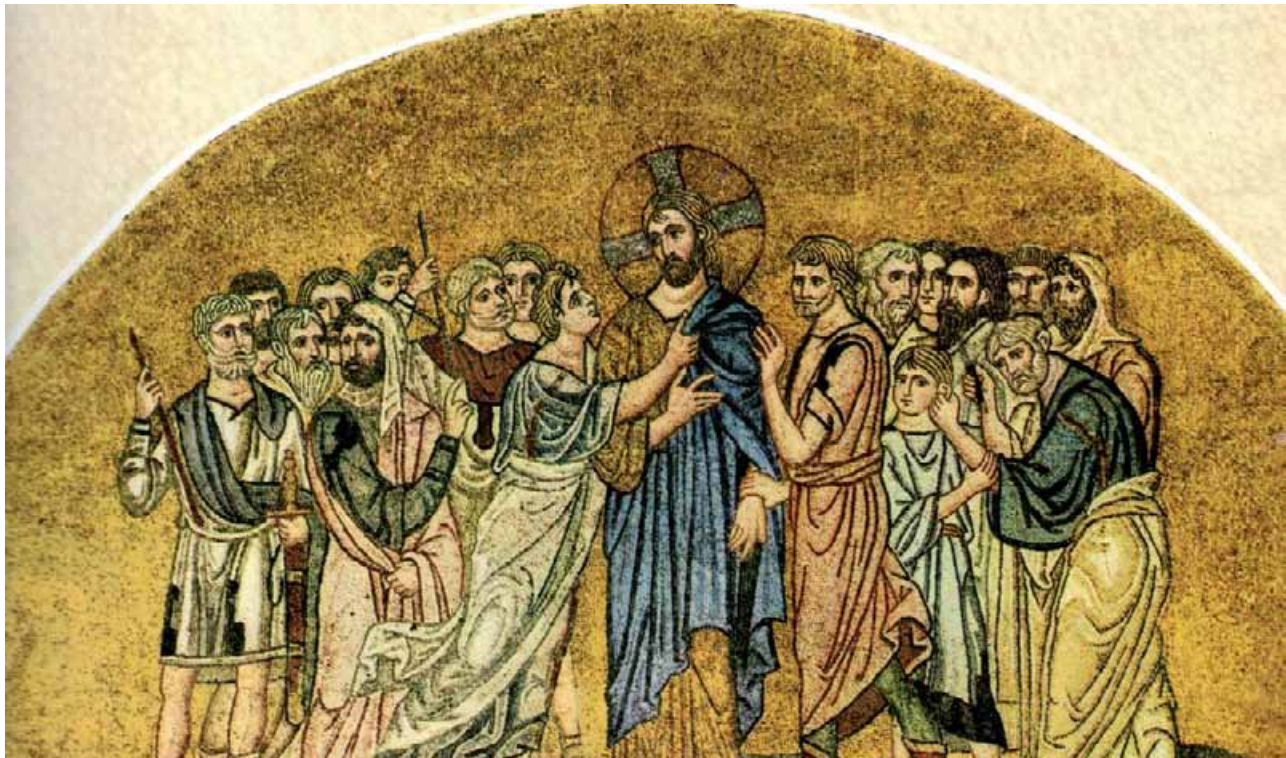
El gran ateu que era Nietzsche deia: “Quan els cristians facin cara de ressuscitats, jo creuré”. I és veritat, el rostre dels cristians a voltes és massa seriós, trist i decebut... Hi ha un dèficit d'experiència teològica, experiència de l'Esperit Sant que fa que estem massa condicionats, a vegades atuits, per les circumstàncies externes o per la impossibilitat d'estar a l'alçada amb les nostres actituds.

El cristianisme és una experiència de joia, d'alliberament, d'eixamplament del cor, gràcies a la trobada amb l'Estimat. Quan hom està enamorat, fascinat, encantat per una persona, hom destil·la mirra (Ct 5,1) i vessa entusiasme i agraïment per haver-la conegut, *com el nuvi que està content de tenir la núvia* (Is 61,5)... I això, es nota a la cara. Transfigurar el nostre rostre gràcies a l'experiència de l'Estimat i del seu Esperit, és el *quid* de la vida cristiana. *He vingut perquè tingueu vida i vida a desdir... Us he dit tot això perquè la meua joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa* (Jn 15,11). Déu envià el seu Fill..., per alliberar els qui vivien sota la Llei i rebéssim ja la condició de fills (Ga 4,4-6). Déu s'ha encarnat en Jesús no sols per mostrar-nos una forma de vida excel·lent, sinó per divinitzar-nos, per convidar-nos a participar de la seva vida, de la seva relació íntima amb el Pare, per convidar-nos al Banquet de la Trinitat.

La persona que fa aquesta experiència es torna fecunda, creativa, lluminosa..., i dóna fruit en l'Esperit: *amor, goig, pau, paciència, benvolença, bon dat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix* (Ga 5,22). Es pot adquirir això

amb el propi esforç? El cristianisme no és una moral, un programa de bons comportaments sinó, sobretot, la relació personal i comunitària amb Jesús Ressuscitat, Vivent i actual. Perquè la Resurrecció no és un esdeveniment del passat. A l'evangeli tots els verbs que parlen de la resurrecció estan en pretèrit perfect, que significa una acció passada que continua en el present, és a dir: va ressuscitar i continua ressuscitat ara i aquí, com “el qui ve”, “el qui està venint constantment a la nostra vida” (Ap 1,8; 3,20).

I com es pot fer l'experiència d'entrar en relació personal amb el Ressuscitat? Molt senzill: llegint l'evangeli, sobretot el de Joan, amb actitud d'oració i posant-se en la pell dels personatges que dialoguen amb Jesús (la samaritana, Nicodem, Pere, el cec de naixement, el paralític de Betzata...). L'evangeli s'ha confegit a partir de l'experiència del Senyor Ressuscitat que fa la comunitat cristiana, i està redactat de manera que el lector pugui fer la mateixa experiència que van fer els primers cristians amb el Senyor vivent en la comunitat. El lector està convidat a entrar en l'evangeli com a deixeble estimat i relacionar-se personalment amb el Senyor vivent i actual, però amb la concretesa dels gestos i paraules de Jesús encarnades, que estem cridats a actualitzar en el nostre present, no mimèticament, sinó per obra del seu Esperit que fa comprendre la Paraula i la fa fruitar. La

relació personal amb el Senyor és el que ens transforma. Tal com deia sant Francesc: "L'Evangelí és Jesús", llegint-lo en l'Esperit ens trobem amb Ell.

A impulsos de l'Esperit

El cristià és aquell que es mou a impulsos de l'Esperit. Tal com diu sant Pau en el capítol 8 de la seva carta als Romans: els qui viuen a impulsos de la carn, és a dir, de l'egoisme, la prepotència, l'orgull..., experimenten la torbació, el neguit i la tristesa; els qui viuen a impulsos de l'Esperit, és a dir, del desig de perdonar, la humilitat, l'amor compassiu..., experimenten la pau, el goig, la dolcesa (Rm 8,6).

Això vol dir que cal saber **reconèixer** dins del cor els impulsos autèntics de l'Esperit. I això implica que hem de ser persones sensibles a les vibracions del nostre cor, atentes als moviments del

nostre interior. La nostra cultura del crit i del soroll, de les constants impressions externes no ens hi ajuda gens. Per això ens cal anar contracorrent i conrear espais de silenci, d'escolta i d'experiència interior. El cap 12 de Romans ens dóna uns consells molt pràctics per afinar la nostra sensibilitat: viure donant-nos nosaltres mateixos, no emmotllant-nos al món present i deixar-nos transformar i renovar el nostre interior. Llavors podrem **reconèixer** (*dokimatzo*) allò bo i agradable a Déu i que ens duu a la plenitud (Rm 12,2).

L'Esperit del Senyor es manifesta com un sentiment profund que brolla des del fons de l'ésser, que ens omple de suavitat i de pau joiosa. A vegades es manifesta com a desig de perdonar, o com una infinita tendresa, com un sentiment de compassió i comprensió pels altres..., com a desig de pregar, com una nostàlgia immensa. A vegades, per contrast, quan es fa present, em fa sentir la imperfecció de la meua vida, la meua pobresa o compunció pel meu pecat... Sempre em fa veure més net, més clar, m'ajuda a comprendre'm, a conèixer-me. En definitiva, l'Esperit Sant se'm manifesta com a desig d'estimar a la manera de Jesús. L'estil de l'Esperit no és espectacular ni triomfalista, prefeix la suavitat, la discreció i el silenci. No té a veure amb grans experiències extàtiques, sinó amb la dolcesa, la serenor, l'ordre, la fidelitat enmig de les coses quotidianes de cada dia. L'Esperit ens fa viure desperts, a l'aguait dels seus signes i mocions que ens envia a través de la realitat.

Ah! I el més important: l'Esperit i Jesús van junts. És Jesús resuscitat qui ens el dóna a mans plenes (Jn 20, 22). I el rebem com es rep l'ànima d'un amic, a través del seu rostre, en diàleg amistós, en companyia íntima, com aquells deixebles de Joan que passaren tota la tarda amb Jesús (Jn 1,35). El cristianisme és una experiència de relació amb l'Estimat i amb els que Ell estima. A través de la relació de Jesús amb nosaltres i de nosaltres amb Ell, ens endinsem, poc a poc, en la seva relació amb el Pare, en la vida de la Trinitat (Jn 17,21).

